

РЕШЕНИЕ

№ 24576

гр. София, 22.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 23.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **12315** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).
Образувано е по искова молба от В. И. Разсипийска, от [населено място], ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Г. А. от САК, срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) с искане за присъждане на обезщетение на основание чл. 203 АПК, във вр. чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за претърпени имуществени вреди, в размер на 30 000 лв., представляващи пазарната стойност на движимата вещ (лек автомобил) и претърпени неимуществени вреди, в размер от 10 000 лева, причинени от следствие на отменен като незаконосъобразен протокол № 513р-27756/08.04.2020г. за изземване на вещ по чл.84,ал.3 от ЗМВР, издаден от полицейски орган при ответника, ведно с обезщетения за забава в размер на законната лихва върху претендираните главници, считано от 08.04.2020г. до датата на исковата молба ,както обезщетение за забава в размер на законната лихва върху всяка от претендираните главници от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.
В исковата молба се твърди, че обект на принудителна административна мярка е наложена на сина на ищцата И. Разсипийски принудителна административна мярка , с протокол за изземване на вещ по чл. 84, ал. 3 от ЗМВР с рег. № 513 р-27756/08.04.2020 г. на собствения на ищцата В. Разсипийска лек автомобил „К.“, модел „С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , рама № U5 YHN816 AGLI154327, червен цвят. Актът за

наложената ПАМ е отменен като незаконосъобразен с влязло в сила решение, като се твърди, че същия е дал непосредствено отражение в имуществената сфера на ищцата, т.к. същия лек автомобил не ѝ е върнат. Твърди се още, че незаконосъобразното изземване на автомобила се е отразило пряко и негативно на патримониума ѝ към датата на отнемането. Излага доводи, че при незаконното отнемане на автомобила са причинени неимуществени вреди, изразяващи се в неблагоприятни психични преживявания, притеснения, страдания и неудобства, които са се развили в контекста на сериозно предходно увреждане на здравословното състояние и призната група инвалидност, съответно чийто интензитет на преживяванията далеч надхвърля обичайните в подобни случаи и неблагоприятното отражение на незаконните действия на служителите на СДВР върху достойнството на собственичката на вещта в обществото, което я възприема и осъжда като правонарушител и човек с обществено неодобрявано поведение, съответно статут на отхвърлено от обществото лице.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи в писмен отговор, чрез процесуалния си представител гл. юрк. Х. Х. оспорва исковата молба и счита, че е неоснователна и недопустима. Развити са съображения, че не са налице втория и третия елемент от отговорността по ЗОДОВ. Отбелязва, че съм ИМ не са приложени никакви доказателства за твърдените неимуществени вреди. При евентуалност счита искът да прекомерно завишен и несъответстващ на претърпените от ищцата вреди. Възражава и срещу акцесорния такъв за лихви, като счита, че същия не следва да се предявява от 08.04.2020 г., а от датата на предявяване на ИМ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Редовно уведомена за съдебно заседание, ищцата не се явява, представлява се от адв. А., който моли да бъде уважена исковата молба. Не претендира адвокатски хонорар, прави искане за освобождаване на ищцата от държавна такса и разноски по делото, на основание декларация по чл.83,ал.2 ГПК, представена в о.с.з. 23.10.2024г. ,когато е даден ход на устните състезания по делото. Представя писмени бележки.

Ответникът, редовно уведомен се представлява от юрк. И. и моли да бъде оставена без уважение исковата претенция като неоснователна и недоказана, както и при постановяване на решението съдът да вземе в предвид писмения отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП излага становище за основателност и доказаност на исковата претенция.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

От фактическа страна, с оглед приетите по делото писмени доказателства се установява, че с протокол рег. № 513 р-27756/08.04.2020 г. на основание чл. 84, ал. 3 от ЗМВР е наложена ПАМ за изземване на вещ - лек автомобил „К.“, модел „С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , рама № U5 YHN816 AGLI154327, червен цвят, собственост на В. И. Разсипийска, управляван от И. А. Разсипийски, т.к. същия е обявен за издирване с Шенген идентификатор AT/KFA0003464541/0000/02 и страна, въвела сигнала – А..

Наложена ПАМ е обжалвана, като с Решение № 4807 от 08.09.2020 г. постановено по адм. дело № 3698/2020 г. по описа на АССГ е отхвърлена жалбата срещу нея. Решението на АССГ е обжалвано, като с Решение № 3852 от 25.03.2021 г., постановено по адм. дело № 12551/2020 г. по описа на ВАС, пето отделение е

отменено Решение № 4807 от 08.09.2020 г., постановено по адм. дело № 3698/2020 г. по описа на АССГ, както и наложена с протокол № 513р-27756/08.04.2020 г. принудителна административна мярка - изземване на вещ по чл. 84, ал. 3 от Закона за Министерство на вътрешните работи, наложена от полицейски орган - служител в Министерство на вътрешните работи – разузнавач при 07 сектор в Отдел „Противодействие на криминалната престъпност“ при Столична дирекция на вътрешните работи, като незаконосъобразна. Съдебното решение е окончателно..

По делото са представени и приети писмени доказателства: договор за покупко-продажба на МПС; свидетелство за регистрация част I; заявление за първоначална регистрация, протокол за преглед за техническа изправност; декларация приложение № 12 към чл. 11, ал. 1, т. 1; декларация приложение № 2 към чл. 12а, ал. 1, т. 6 и чл. 12б, ал. 1, т. 6; копие на Решение № 3852 от 25.03.2021 г. постановено по адм. дело № 12551/2020 г. по описа на ВАС.

По делото е прието заключение по съдебно-оценителна експертиза за определяне на справедлива пазарна стойност на процесния лек автомобил. Със същата е даден отговор, че справедливата пазарна стойност на употребяван лек автомобил „К.“, модел „С.“ към дата 08.04.2020 г. е 29 084 лв., а справедливата законна лихва върху определената пазарна стойност от дата 08.04.2020 г. до 13.05.2024 г. е 13 175 лв. СОЕ е приета в съдебно заседание на 23.10.2024 г., като е оспорена от ответника.

По делото са разпитани и свидетелите И. А. Разсипийски и Н. Г. А..

Свидетелят И. А. Разсипийски, син на ищцата, разказа, че през 2015 г. на майка му са открили израстък на седалищните части – Канцерогенен, като е имала успешна операция, но 24 часа след това изпаднала в кома за над 40 дни, като след това е дошла в съзнание, но с много увреждания, като се е прибрала в дома си. Твърди се, че е правена лъче и химиотерапия, като от лъчетерапията ѝ изгоряла ставата, като се е наложило смяна на тазобедрената става. Заявява още, че е станала много неподвижна – „не можеше да слиза, да се качва, изобщо да ходи“, като поради тази причина закупили процесния автомобил през 2020 г., като не си спомня от къде е закупен. Автомобила е ползван от Разсипийска, като същия е бил с инвалиден талон и винетка. Твърди се, че автомобила е ползван за ходене по доктори, рехабилитации, пазар и всякакви такива нужди, както и от него за нейните нужди. Споделя, че когато е излет автомобил, той бил в автосервиз за периодично обслужване, като не е бил спрял от движение. Споделя още, че майка му тежко е приела, че са ѝ взели автомобила, твърди че е била много зле, притеснявала се е, комшиите се отдръпнали от нея, защото се носело слух, че имало престъпление с колата и затова е иззета, като е съжалявала и казвала, че това са единствените ѝ пари и ги е дала за кола, а не за внуците си например. Заявява, че са ползвали таксита, помощ от приятели с коли, особено през зимните месеци, когато тя не могла да ходи пеша, чувствала се е зле, че трябва да се моли за автомобил от съсед и познати, като такси не могла да ползва постоянно, защото е зле финансово. На зададен въпрос е отговори, че баща му и майка му притежават „О. К.“, а той има „О. А.“, а жена му „Ш.“.

Свидетелят Н. Г. А. разказа, че се познава с В. повече от 15 г., съседи и приятелски семейства са. Заявява, че във връзка с нейното медицинско състояние решили да купят автомобил, който да обслужва лично нея, като, че всичките ѝ спестявания са отишли за този автомобил, но е сигурна, че няма да ги остави на пътя, а след време може и да го продадат и да си върне инвестицията. Твърди, че когато са дошли полицаите да я проверяват нея дали не ги е излъгала, че автомобилът не е при

нея, като имало много свидетели на случката. Заявява, че две от съседките оттогава дори вече не пожелали да седнат на една пейка с нея. Била изпаднала в изолация. Била в шок от това, че изземват автомобил, който е нейна собственост, но никой не я търси, за да ѝ даде информация защо го вземат, ще го върнат ли, какво се иска от нея, като това е притеснило много, а от финансова гледна точка настъпили и злободневни проблеми, като плащания за таксите. Това било основното, което много я притеснявало.

По делото са приложени и декларация за материално и гражданско състояние; експертно решение; епикризи; магнитно-резонансна томография на шиен сегмент на В. И. Разсипийска.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Настоящият състав счита, че предявеният иск за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди е процесуално допустим и същия следва да бъде разгледан по същество, като подсъден на Административен съд София - град, на основание чл. 128, ал. 1, т. 5 от АПК, предвид, че се претендират вреди в резултат на отменена наложена с протокол № 513р-27756/08.04.2020 г. принудителна административна мярка - изземване на вещ по чл. 84, ал. 3 от Закона за Министерство на вътрешните работи, наложена от полицейски орган - служител в Министерство на вътрешните работи – разузнавач при 07 сектор в Отдел „Противодействие на криминалната престъпност“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с влязло в сила съдебно решение. Искът е предявен срещу надлежния ответник, съгласно чл. 205 от АПК – Столична дирекция на вътрешните работи при МВР – юридическо лице на бюджетна издръжка, към чиято административна структура принадлежи органа, издал незаконосъобразния протокол за ПАМ.

Разгледан по същество искът е частично основателен.

Съгласно чл. 203, ал. 1 от Глава единадесета на АПК, исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на тази глава.

Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 2 от АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

Според разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда установен в АПК. Следователно, за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под "вредa" следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При

липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В случая по делото е установена първата предпоставка – отменен като незаконосъобразен протокол за налагане на ПАМ с влязло в сила съдебно решение. Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Съгласно ал. 4 на същата законова разпоредба - "Държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице". В конкретния случай претенцията се основава на това, че е налице отменен като незаконосъобразен протокол за налагане на ПАМ с който лекия автомобил е иззет и не е върнат на ищцата и от тази отмяна се претендира настъпване на имуществени и неимуществени вреди.

За да бъде уважена исковата претенция на първо място е необходимо актът, който е бил отменен като незаконосъобразен да е бил в изпълнение на административна дейност. В конкретния случай безспорно се установи, че протокола с който е наложена процесната ПАМ, и е изет собствения на ищцата лек автомобил, е отменен с влязъл в сила съдебен акт, а ПАМ е последица от изпълнението на нормативно възложените задължения и упражняване на административно наказателна дейност. Изпълнението на тези задължения по своята същност представлява административна дейност, поради което издадения ПАМ се явява властнически акт, издаден от административен орган и независимо, че поражда административнонаказателни последици, същото е резултат от санкционираща административна дейност.

Следователно е налице първата предпоставка, законово регламентирана в чл. 204, ал. 1 от АПК.

Налице е и втората предпоставка, а именно настъпването имуществени и неимуществени вреди. От събраните по делото писмени и гласни доказателства и заключението по назначената СОЕ се установява, че е налице имуществена вреда, представляваща стойността на напусналото патримониума на ищцата имуществено право, а именно лекия автомобил.

Налице е и третата предпоставка на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно – причинна следствена връзка между претърпените имуществени и неимуществени вреди и незаконните действия на служителите на СДВР.

Пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт и настъпилата вреда е налице когато увреденото лице не би претърпяло вредите, ако не бе издаден незаконосъобразния административен акт. Преки са вредите, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат. Преживяните неблагоприятни психични преживявания, притеснения, страдания и неудобства са пряк и непосредствен резултат.

В тази връзка съдът намира, че са налице всички елементи от сложния фактически състав на отговорността за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - налице е отменен като незаконосъобразен с влязло в сила съдебно решение административен акт на държавен орган, издаден в упражняване на административна дейност по чл. 84, ал. 3 от ЗМВР; от издаването на този отменен административен акт за ищцата са настъпили имуществени и неимуществени вреди, причинени от изземването на процесния автомобил; налице е и пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между

незаконосъобразния административен акт и настъпилите вреди.

По отношение на размера на имуществените вреди:

Видно от доказателствата по делото, а именно договор за покупко-продажба на мпс от 13.01.2020 г. (л. 6) между „ЖИ ВИ ЕС ЕНЕРДЖИ“ ЕООД и В. Разсипийска заплатената цена за закупуване на лек автомобил марка „К.“ модел „С.“, рег. [рег.номер на МПС] , рама № U5 YHN816 AGLI154327, червен цвят е в размер на 9 000 (девет хиляди) лева, а видно от договор за покупко-продажба от 03.01.2020 г. (л. 13) между П. Н. и „ЖИ ВИ ЕС ЕНЕРДЖИ“ ЕООД е заплатена сума в размер на 2 500 (две хиляди и петстотин) евро. По делото не бяха представени други доказателства доказващи заплащането и себестойността на иззетия лек автомобил.

В тази връзка относно релевантните елементи от фактическия състав на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съдът не кредитира приетата по делото съдебно-оценителна експертиза, като същата беше надлежно оспорена от ответната страна като некомпетентно изготвена.

За да бъде уважен искът по основание и размер, следва по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните от ищцата имуществени вреди и че те са в резултат на незаконосъобразната ПАМ. Искът е безспорно установен по основание, но по отношение на размера от събраните в хода на процеса доказателства обаче не се установи претендираната за реална пазарна цена на иззетия лек автомобил.

Абсолютно несъстоятелни са доводите в ИМ, че разходите за придобиването на лекия автомобил са ирелевантни, т.к. действителните разходи са различни от посочените в договора. По делото не бяха представени никакви доказателства доказващи заплащането на сума по-голяма от 9 000 лева, камо ли претендираната в размер на 30 000 лева. В тази връзка настоящия състав счита, че от наличните доказателства съдът следва да признае за доказана увреда на ищцата в размер на 9 000 лева, представляваща заплатената сума в приложения по делото договор за покупко-продажба, с който е придобита собствеността върху иззетия автомобил, поради което следва да се присъди обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 9 000 лева. За тази сума предявеният иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди е основателен и доказан и като такъв следва да бъде уважен, а за разликата до пълния предявен размер от 30 000 лева, следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан. Върху уважената част на иска за имуществени вреди се дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 28.12.2023г.-датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението.

По отношение на неимуществените вреди ищцата твърди, че следствие на незаконното иземване е претърпяла неимуществени вреди изразяващи се в неблагоприятни психични преживявания, притеснения, страдания и неудобства, които са се развили в контекста на сериозно предходно увреждане на здравословното състояние и призната група инвалидност, съответно чийто интензитет на преживяванията надхвърля обичайните в подобни случаи и неблагоприятното отражение на незаконните действия на служителите на СДВР върху достойнството на собственичката на вещта в обществото, което я възприема и осъжда като правонарушител и човек с обществено неодобрявано поведение, съответно статут на отхвърлено от обществото лице.

Съобразно събраните по делото доказателства съдът намира, че ищцата е претърпяла неимуществени вреди, но те не са в такъв висок интензитет, както са представени в

исквата молба, още повече, че по делото не са представени доказателства, че именно след датата на изземването посочените психични преживявания са се увеличили или са се влошили. Безспорно изземването на автомобила, не е приятно изживяване, поради което е нормалното да настъпи житейско смущение и дискомфорт и да бъдат претърпени негативни емоции. Безспорно и напълно житейски оправдано е емоционалното и психологическото състояние на ищцата да е било повлияно неблагоприятно и в достатъчно голяма степен от наложената ѝ незаконосъобразна ПАМ. Същата е в пряка връзка с претърпените вреди, поради което следва те да бъдат обезщетени, но не в претендирания размер.

Държавата отговаря за вредите, причинени от актове, действия и бездействия на нейни административни органи и длъжностни лица, като отговорността обхваща всички вреди - пряка и непосредствена последица от увреждането – както имуществени, така и неимуществени. Неимуществените вреди, претърпени от ищцата, подлежат на репарирание по критерия на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) - по справедливост. Съгласно трайно установената съдебна практика, понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него. Неимуществените вреди са конкретно определими и присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им, следва да е достатъчно по размер за репарирането им - в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед особеностите на конкретния случай, като същевременно обезщетението не следва да бъде и източник на обогатяване за пострадалия, тоест не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди. Спазването на принципа на справедливостта като законово въведен критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, изисква размерът на обезщетението за претърпени неимуществени вреди да бъде определен от съда с оглед на всички установени по делото факти и обстоятелства, касаещи начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице.

Отчитайки посочените по-горе обстоятелства, характера и интензитета на породените страдания и негативни преживявания, на ищцата следва да се присъди обезщетение по справедливост, в размер на 1 000 лева, който най-точно и съответно ще възмезди претърпените от нея неимуществени вреди от незаконното изземване. За тази сума предявеният иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за неимуществени вреди е основателен и доказан и като такъв следва да бъде уважен, а за разликата до пълния предявен размер от 10 000 лева, следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан. Върху уважената част на иска за неимуществени вреди се дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 28.12.2023г.-датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението.

Водим от изложеното, основателна се явява и акцесорната претенция за присъждане на мораторна лихва в размер на законната лихва върху претендираното обезщетение. Върху сумите, представляващи обезщетение за имуществени и неимуществени вреди се дължи законната лихва (чл. 86, ал. 1 от ЗЗД) от деня, в който вземането за

обезщетение за вреди става изискуемо. Това е датата на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт /Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, т. 4/, като длъжникът се смята в забава и без покана (чл. 84, ал. 1 от ЗЗД). В случая върху уважената част на иска за имуществени и неимуществени вреди се дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 25.03.2021 г. – датата на влизане в сила на решението на съда, с което административния акт е отменен като незаконосъобразен, като за периода от 08.04.2020 г. до 24.03.2021 г. искът за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху присъденото обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, като неоснователен, следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Страните не са представили списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено ги лишава от правото да искат изменение на решението в частта на разноските.

Ищцата направи искане за освобождаване от държавна такса, в размер на 10 лева, внесена от нея на 15.03.2024г./л.31/ и сторени разноски по делото в размер на 450 лева за възнаграждение на вещо лице, внесени по см. на АССГ за вещи лица на 24.06.2024г. /л.54/, чрез представителя си по пълномощие адв. А. и представи декларация по чл.83,ал.2 ГПК от 22.10.2024г. При декларираните данни от ищцата в декларацията и събраните по делото доказателства за здравословното и състояние съдът намира, че по отношение на същата са налице предпоставките на чл.83,ал.2 от ГПК, поради което следва да бъде освободена от заплащането на държавна такса и сторените разноски по делото. Съгласно чл. 10, ал. 3, изр. 1 ЗОДОВ ако искът бъде уважен частично, какъвто е настоящия случай, съдът осъжда ответника да заплати в пълен размер разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса, поради което основателна е претенцията на ищцата да и бъдат възстановени сторените разноски, в общ размер на 460 лева, като ответника с решението следва да бъде осъден да ги заплати.

Ищцата не претендира разноски за адвокатско възнаграждение , поради което по аргумент от противното на чл. 81 ГПК въпросът с тяхната дължимост съдът служебно не обсъжда.

Предвид частичното уважаване на иска на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, на ответника СДВР, се дължи възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита. Изчислено съгласно правилото на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото, съразмерно с отхвърлената част от предявения иск това възнаграждение следва да бъде определено в размер на 120 лв.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при МВР да заплати на В. И. Разсипийска, ЕГН: [ЕГН], от [населено място] обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи пазарната стойност на движимата вещ (лек автомобил), причинени от незаконосъобразен административен акт-наложена с протокол № 513р-27756/08.04.2020 г. принудителна административна мярка - изземване на вещ по чл. 84, ал. 3 от Закона за Министерство на вътрешните работи, от

полицейски орган - служител в Министерство на вътрешните работи – разузнавач при 07 сектор в Отдел „Противодействие на криминалната престъпност“ при Столична дирекция на вътрешните работи, в размер на 9 000 (девет хиляди) лева, ведно с обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху сумата на определеното обезщетение 9000 лв., считано от 25.03.2021 г.- датата на влизане в сила на решението на съда, с което административния акт е отменен като незаконосъобразен до подаването на исковата молба на 28.12.2023 г., ведно с обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху присъдената сума от 9000 лева, считано от 28.12.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния размер на претендираното обезщетение за имуществени вреди 30 000лв.,ведно с иска за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху присъденото обезщетение за периода от 08.04.2020 г. до 24.03.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при МВР да заплати на В. И. Разсипийска, ЕГН: [ЕГН], от [населено място], обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт- наложена с протокол № 513р-27756/08.04.2020 г. принудителна административна мярка - изземване на вещ по чл. 84, ал. 3 от Закона за Министерство на вътрешните работи, от полицейски орган - служител в Министерство на вътрешните работи – разузнавач при 07 сектор в Отдел „Противодействие на криминалната престъпност“ при Столична дирекция на вътрешните работи, в размер на 1 000 (хиляди) лева, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата на определеното обезщетение 1000 лв., считано от 25.03.2021 г.- датата на влизане в сила на решението на съда, с което административния акт е отменен като незаконосъобразен до подаването на исковата молба на 28.12.2023 г., ведно с обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху присъдената сума от 1000 лева, считано от 28.12.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния размер на претендираното обезщетение за неимуществени вреди 10 000лв.,ведно с иска за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху присъденото обезщетение за периода от 08.04.2020 г. до 24.03.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при МВР да заплати на В. И. Разсипийска, ЕГН: [ЕГН], от [населено място] разноски по делото в общ размер 460(четиристотин и шестдесет) лева.

ОСЪЖДА В. И. Разсипийска, ЕГН: [ЕГН], от [населено място], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 120 (сто и двадесет) лева.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

